

Història a ritme de dolçaina

Dos estudiants de la Universitat han publicat el primer llibre sobre els Obrint Pas, un dels grups referència del panorama musical valencià. A més, a través de la història del grup repassen la història del País Valencià dels últims quinze anys. El resultat és *Del Sud. El País Valencià al ritme dels Obrint Pas*. Hui el presenten al Casal Jaume I de Catarroja.

ALBA REQUEJO

Hèctor Sanjuan i Antoni Rubio, els dos periodistes del diari *El Mundo* i alumnes de la Universitat de València, acaben de traure al mercat el seu primer llibre, una obra "a mig camí entre el reportatge periodístic i l'assaig literari". En *Del Sud. El País Valencià al ritme dels Obrint Pas* repassen el que ha sigut la història d'aquest grup musical, un dels més emblemàtics dels darrers anys. Però les 232 pàgines de l'obra donen peu a molt més. Els Obrint Pas són en realitat el fil conductor de què se serveixen per a contar també tot allò que ha passat a casa nostra els darrers quinze anys.

De fet, asseguren, és precisament això el que va atraure del projecte als membres del grup, que ja havien rebutjat alguna que altra oferta per a protagonitzar una biografia. "A ells el que els interessava sobretot -diu Hèctor- era aprofitar la seua història per a contar alguna cosa més, per a contar tot el que estava passant al seu voltant... Ells no volien fer un llibre de música, i en eixe sentit la cosa va quallar perquè tampoc nosaltres

Dalt, image d'arxiu del grup. Davall, Antoni Rubio i Hèctor Sanjuan. FOTO: BENITO PAJARES

Destaquem

■ **El llibre conta moltes més coses que la història del grup: els autors han aprofitat per a explicar el context**

■ **El principal repte era aconseguir un text unitari**

■ **Totes les peripècies dels autors i del grup han donat peu a l'obertura d'un blog en internet: <http://blocs.mesvilaweb.cat/delsud>**

no volíem fer només un llibre d'Obrint Pas".

Conjugar aquestes dues línies d'argumentació ha sigut una de les tasques més complicades. Ho reconeix Antoni: "Tenint en compte que l'hem escrit entre dos, i que hi havia dues línies paral·leles a ajuntar, que són la història del grup per una banda i la qüestió més política, social i cultural per una altra, la major dificultat ha estat aconseguir que el text tinguera al final una coherència, que no quedara com un escrit a pegots, i que no es notara tampoc que l'hem escrit a quatre mans". La metodologia era la següent, "cadascú s'encarregava de redactar algunes coses en funció, o bé de temes que controlava més, o fins i tot d'apetència personal. Quan un escrivia un text li'l passava a l'altre, l'altre retocava o refeia el que considerava oportú, i li ho tornava al primer, que era qui feia, diguem-ne, la versió definitiva, que després es tornava a retocar".

Així, durant poc més d'un any: el temps que passà des que els va vindre la idea, fent-se unes copes al Carme, després d'un concert -casualitats de la vida, no d'Obrint Pas, sinó d'Orxata Sound System- fins que lliuraren a l'editorial el primer esborrany. Ara, després de la seua presentació el novembre passat a l'Escola La Gavina, es troben immersos en la promoció del llibre, sempre amb permís de la campanya electoral que han

de seguir per al diari per al qual treballen, i dels exàmens de la Universitat (Antoni estudia Filologia Catalana, "a cavall -diu ell- entre tercer i quart" i Hèctor acaba de començar Ciències Polítiques). I sembla que la cosa va prou bé. La distribució s'ha esgotat en algunes llibreries de València i han rebut peticions des del nord de Barcelona, i fins i tot des de Madrid. Es tracta "d'un col·lectiu que es diu Izquierda Castellana, que estan organitzant uns concerts d'Obrint Pas per la zona de Madrid, Valladolid i Alcorcón, i volien que en la vespra del concert férem nosaltres una xarrada per a donar-li un poquet de contingut polític, i tindre també el llibre a la venda en alguna llibreria d'allà". Peripècies que els han donat per a obrir un quadern de bitàcola en internet on relaten aquesta aventura que han encetat (<http://blocs.mesvilaweb.cat/delsud>).

Del Sud. El País Valencià al ritme dels Obrint Pas està publicat per Edicions Mina, i està recomanat per a tots els públics. Tal com ells expliquen, "la gent que siga molt fan del grup el pot llegir com si fóra un llibre del grup, perquè es contenen anècdotes seues, i un poc els explica tota la trajectòria, però el gruix del llibre, o la part diguem-ne intensa, la més pensada del llibre, és com s'utilitzen les lletres, la trajectòria i les experiències, i el moviment que hi ha darrere d'Obrint Pas per a explicar el que ha passat ací aquests darrers quinze anys, que ha sigut molt, i sovint molt roïn".

Només per anar obrint boca: la història comença al pati de l'Institut Benlliure de València, en el moment en què uns quants adolescents acombien els companys per a crear un grup de música. Fora, és clar, passaven més coses: la dreta acabava de guanyar les eleccions i el cap i casal era testimoni de la primera victòria de Rita Barberà. També la vespra d'unes eleccions, les del 27 de maig, marquen la fi del llibre. Del llibre, que no de la història. Història, a ells, encara els en queda molta per escriure.

La columna ¶ Alfons Cervera

Llibres

No sé si la República està de moda i si, en el cas que així fóra, això és bo o roïn. Quan alguna cosa es posa de moda vol dir que té els dies comptats. I la Segona República ja els va tindre una vegada, fa molts anys. Ara torna en la forma de reivindicacions de laïcitat en la vida política i civil, de crítiques més o menys velades (altres vegades d'una eloqüència més que notable) a la monarquia, d'una necessària complicitat amb una manera de viure la cultura que ens acostava a la que es va propiciar des de les institucions durant els escassos anys que va durar la seua com-

plexa trajectòria. La cultura: aquesta "eterna alborada siempre renaciente e invencible", que escriu en el seu últim llibre el poeta i exemple de resistència anti-feixista (comunista, per a més dades) Marcos Ana. Parlar ara d'aquell temps i d'aquella cultura és parlar de la ciutat de València. El govern de la República escapava de la crema de Madrid (i no és cap eufemisme, això) i se'n venia a una ciutat que hui avergonyeix sense remissió el seu passat republicà. Encara sort que hi ha gent, institucions, col·lectius cívics que espenten la recuperació d'aquella època tan controvertida com intel·lectualment inexcusable. I la Universitat de València és una d'aquestes institucions. Després de l'exitosa exposició sobre Josep Renau,

n'arriben ara a l'edifici de la Nau altres dues: *En defensa de la cultura: València, capital de la República 1936-37* i *Llibres a l'infern. La Biblioteca de la Universitat de València 1939*. I per tal d'ampliar l'horitzó cultural que es recupera hui més que mai (i espere que lluny de qualsevol moda), Publicacions de la Universitat de València acaba de posar en els aparadors sis autèntiques joies sobre diversos aspectes d'aquella cultura: *València, capital de la República. Discursos políticos e institucionales, Ciencia y Sanidad en la València capital de la República, València, capital literaria y cultural de la República, València capital antifascista: visiones e impresiones de una ciudad en guerra, Educación, guerra y revolución: Valen-*

cia 1936-1939. Si sumen aquest portent gràfic i textual que és *València 1931-1939. Guía Urbana. La ciudad en la 2ª República*, el mapa d'una memòria que necessitem com l'aigua estarà més que complit.

